

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **T. J.**, nar.,
státní příslušnost,
t. č. pobytem v ČR na adrese:,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. OAM-366/ZA-ZA11-ZA15-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo.

II. Shrnutí argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod k zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce.
3. Čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení obsahuje tzv. zbytkové kritérium, které se uplatní pouze v případě, že nelze použít žádné z kritérií pro určení příslušného členského státu, která jsou obsažena v kapitole III. Dublinského nařízení. Jedno z těchto použitelných kritérií, je obsaženo v čl. 14, dle jehož odst. 1 je k posouzení žádosti příslušný členský stát, na jehož území státní příslušník třetí země vstoupí. Podle odst. 2 citovaného článku se pak zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, pokud státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, v němž je rovněž osvobozen od vízové povinnosti, přitom příslušným k posouzení žádosti je poslední jmenovaný členský stát.
4. Žalovaný chybně uvedl, že žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti. Žalobce je však občanem Gruzie, která v současné době patří mezi státy, jejichž občané jsou ve vztahu k ČR (dalším členským zemím EU) osvobozeni od vízové povinnosti. Žalovaný tedy měl aplikovat kritérium podle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení a příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR. Pokud žalovaný určil příslušný stát v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pak postupoval nesprávně.
5. Jelikož určení SRN jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce bylo v rozporu s Dublinským nařízením (přímo aplikovatelným předpisem EU), je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

6. Současně s podáním žaloby navrhl žalobce soudu, aby ji přiznal odkladný účinek. Soud tento návrh zamítl usnesením ze dne 22. 6. 2018.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení. V posuzovaném případě nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií uvedených v kapitole III. citovaného nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce podal dne 28. 4. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Provedenou lustrací v databázi EUODAC žalovaný zjistil, že žalobce podal žádosti o mezinárodní ochranu postupně, nejprve dne 7. 8. 2017 v SRN, dále dne 16. 10. 2017 ve Švýcarské konfederaci a naposledy v Rakouské republice dne 19. 1. 2018. Bylo tedy prokázáno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v SRN jako v prvním členském státě EU a dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je proto k posouzení jeho žádosti (již několikrát v řadě) příslušná SRN.
8. Žalovaný na základě výše uvedených zjištění poslal dne 2. 5. 2018 německé straně žádost o přijetí žalobce zpět dle Dublinského nařízení. Dne 9. 1. 2018 obdržel informaci, že SRN svou příslušnost k posouzení této žádosti žalobce uznala. Žalobou napadené rozhodnutí je tak opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází z řádně zjištěného skutečného stavu věci. Žalobce nesplňuje žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, a proto bylo nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.
9. K jediné námitce žalobce týkající se čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení, které mělo být dle názoru žalobce použito, žalovaný uvedl, že i přesto, že dne 7. 2. 2017 (v platnost vstoupilo dne 28. 3. 2017) bylo přijato nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU, a to pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, nepotřebují z těchto občanů vízum pouze ti, kteří jsou držiteli biometrických cestovních dokladů, vydaných v Gruzii, což není případ žalobce. Ze správního spisu jasně vyplynulo, že žalobce nepřicestoval na území ČR s platným biometrickým pasem, resp. u sebe neměl cestovní ani jiný doklad totožnosti. Z tohoto důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká (byť je státním příslušníkem Gruzie) a nelze na jeho žádost vztáhnout čl. 14 Dublinského nařízení. Žalobce tedy nebyl zkrácen na svých právech a správní orgán považuje výše uvedenou námitku za.
10. SRN je považována za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Je právoplatným členem EU, nedochází zde k mučení, nelidskému zacházení apod. Ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury, státní moc dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv. SRN je povinna posoudit

objektivně a nestranně v souladu se základními zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Proto také akceptovala přemístění žalobce na území SRN. Žalobce může využít v SRN příslušných opravných prostředků, nebude-li se svojí žádostí úspěšný. V ČR má možnost posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, když je dán předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ SRN. V tomto směru žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016, a dále ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26. Žalovaný má za to, že případ žalobce individuálně posoudil a dostatečně se zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatele o mezinárodní ochranu v napadeném rozhodnutí na straně 4 – 5.

11. Jelikož žalovaný neporušil ustanovení správního řádu ani Dublinského nařízení a jeho rozhodnutí je správné a zákonné, navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
14. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žalobcoví žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce měla být příslušná ČR na základě aplikace kritéria uvedeného v čl. 14 Dublinského nařízení, přičemž žalobce jako občan Gruzie, je v současné době v ČR (a dalších členských zemích) osvobozen od vízové povinnosti. Podle žalobce bylo v daném případě nesprávně aplikováno kritérium uvedené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Takto uvedené argumentaci žalobce však nemohl krajský soud přisvědčit.
15. Ze správního spisu krajský soud především zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný, uváděl, že je zdravý, má však žloutenku typu C, zatím nezaléčenou. Dozvěděl se o tom ještě v Gruzii, oznámil to i na zdravotním středisku v ČR. V Rakousku mu na to předepsal lékař léky, od té doby užívá Subotex. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie, narodil se ve městě Tbilisi, a je pravoslavného křesťanského vyznání, bez politické příslušnosti. Hovoří gruzínsky a trochu rusky. V Gruzii naposledy bydlel v obci Beršueti v okrese Gori. Žalobce z vlasti vycestoval v srpnu roku 2017 do Litevské republiky (setrval jeden den). Pak pokračoval autobusem do SRN. Zde zůstal dva měsíce a požádal o mezinárodní ochranu. Ze SRN odjel autobusem do Švýcarské konfederace, kde setrval asi tři měsíce (od října 2017) a i zde požádal o mezinárodní ochranu. Po zamítnutí jeho žádosti odcestoval

vlakem do Rakouské republiky, kde pobýval asi 3,5 měsíce a opět požádal o mezinárodní ochranu. Z Rakouska odjel autobusem dne 28. 4. 2018 do ČR a tentýž den podal v ČR žádost o mezinárodní ochranu. Kromě výše uvedených pobytů ještě v EU nebyl. Vízum k výše uvedeným pobytům žádné neměl a cestovní pas ztratil ve Švýcarsku na nádraží, kde ve stánku přišel o pas i peněženku. Jediným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že žalobce udává, že nemůže žít v Gruzii, protože jej ruští vojáci vyhodili z domu. V obci Bershuety totiž koupil velký pozemek a půjčil si na něj peníze. Pak ale přišli ruští vojáci a sdělili mu, aby odešel. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, a proto k prokázání těchto okolností přijal žalovaný čestné prohlášení žalobce ze dne 4. 5. 2018. Dne 4. 5. 2018 se také uskutečnil pohovor se žalobcem k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to za přítomnosti tlumočnice gruzinského jazyka. V rámci pohovoru žalobce doplnil výše zjištěné skutečnosti tak, že o mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, neboť se mu zde líbí. Ve všech předešlých státech žalobce obdržel negativní rozhodnutí ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Jak Švýcarská konfederace, tak Rakouská republika jej v rámci Dublinského řízení chtěli vrátit do SRN. Proto žalobce pokaždé odjel do další země, naposledy do ČR. V SRN byl žalobce ubytován v azylovém táboře, dostával jídlo a pobíral finanční příspěvek. K dotazu správního orgánu při pohovoru žalobce uvedl, že nemá žádné výhrady k azylovému řízení v SRN. Odvolání proti zamítavému rozhodnutí v Německu nepodával, neboť mu známý sdělil, že to nemá cenu. Pokud jde o Dublinský systém, pak o něm poučení žalobce sice nečetl, ale tento systém zná. Žalobce nemá v ČR ani v EU žádné příbuzné. Raději by se vrátil do SRN než do Gruzie.

16. Z výše uvedených skutkových zjištění, zdokumentovaných ve správním spise, vyplynulo, že žalobce poprvé přiletěl do EU v srpnu roku 2017, kde se zdržel jeden den a autobusem odcestoval do SRN, kde poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany. Do států EU přicestoval bez víza a posléze, v době pobytu ve Švýcarské konfederaci (říjen 2017 až leden 2018), ztratil i svůj cestovní doklad. V každé následující zemi, kterou žalobce navštívil, také požádal o udělení mezinárodní ochrany. Vždy obdržel negativní rozhodnutí o podané žádosti, opravné prostředky však nepodával. Protože obdržel negativní rozhodnutí o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokaždé se přesunul do další země. Nechce se vrátit do Gruzie, raději do Německa.
17. Na základě shora provedených skutkových zjištění správní orgán řádně zkoumal, zda mohla být dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přitom se v souladu s judikaturou správních soudů pokoušel aplikovat jednotlivá kritéria rozhodná pro určení příslušného členského státu, a to v pořadí, v jakém jsou v Dublinském nařízení uvedena (čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení). V tomto ohledu lze žalovanému přisvědčit, že čl. 8 – 15 Dublinského nařízení nejsou v posuzované věci aplikovatelné. Pokud v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu EU k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, bylo namísto aplikovat tzv. „zbytkové kritérium“ uvedené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

18. Dle čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byli žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC bylo ověřeno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 7. 8. 2017, ve Švýcarské konfederaci dne 16. 10. 2017 a naposledy v Rakouské republice dne 19. 1. 2018.
19. V nyní posuzované věci bylo podstatné, že žalobce letecky přicestoval na území členských států EU – do Litvy již v srpnu roku 2017. Zdržel se pouze jeden den a odcestoval do SRN, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany (dne 7. 8. 2017). Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále podal ve Švýcarské konfederaci (dne 16. 10. 2017), Rakouské republice (dne 19. 1. 2018) a dosud naposledy v ČR (dne 28. 4. 2018). Německo neuplatňovalo vůči ČR žádost o převzetí žalobce na území ČR ve lhůtě do tří měsíců od data podání žádosti o mezinárodní ochranu (žádost v SRN podána dne 7. 8. 2017), protože příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nebyla nikdy stanovena. Jak již bylo shora uvedeno, vzhledem k tomu, že čl. 8 až 15 Dublinského nařízení nebyly ve věci aplikovatelné, bylo v této věci aplikováno tzv. „zbytkové kritérium“ dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle tohoto kritéria je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát EU, ve kterém byla žádost žadatele podána. Státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se tak stala SRN. To bylo potvrzeno i následným souhlasem SRN dne 9. 5. 2018 (viz správní spis). V této souvislosti krajský soud právě ověřil ze správního spisu, že dne 2. 5. 2018 žalovaný požádal SRN o přijetí žalobce zpět na území SRN a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou naposledy podal v ČR. Dne 9. 5. 2018 žalovaný obdržel informaci, že SRN uznává svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
20. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost zamítl, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Z výše uvedeného tedy lze uzavřít a žalovanému přisvědčit, že SRN je povinna přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
21. V souvislosti s přemístěním žalobce do příslušného členského státu se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval skutečnostmi, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že na jejím území dochází k systematickým nedostatkům v souvislosti s azylovým řízením a podmínkami pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. SRN (jako každý příslušný členský stát EU) je povinna objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že žalobce v žalobě, ale ani v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval kvalitu německého azylového systému. Ve své výpovědi žalobce dokonce uvedl, že mu byla poskytnuta zdravotní péče, ubytování, jídlo i kapesné. Dne 10. 5. 2018 proběhlo se žalobcem seznámení s podklady rozhodnutí, kdy kromě výše uvedeného byl žalobce dotázán, zda chce ještě něco nového ke své žádosti uvést. Žalobce této situace využil, ač nenavrhoval doplnění podkladů a ani ničeho nenamítal ke zdrojům informací, a sdělil, že se do Německa vrátit nechce, neboť tam měl v Bambergu konflikt s Araby, kteří

mu vyhrožovali zabitím. Uvedené sdělení žalobce blíže neupřesnil a ani jakkoliv nedoložil. Navíc bylo velmi nestandardní, že takovou novou skutečnost uvedl až na závěr správního řízení. Jiné důvody pro nenavrácení do SRN žalobce neuvedl. K tomu krajský soud tedy uzavírá, že z žádné výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplynulo jakékoliv tvrzení o diskriminaci či ponižování, kterému by čelil na území SRN. Údajný konflikt s Araby uvedl teprve dne 10. 5. 2018 při seznamování se s podklady rozhodnutí, kdy bylo zřejmé brzké vydání rozhodnutí ve věci a vzhledem k seznámení se s Dublinským systémem muselo být žalobci zřejmé, že bude předán k vyřízení jeho žádosti do SRN. Ostatně o potyčce s Araby žalobce nic bližšího neuvedl, okolnosti potyčky nijak nedokládá, ta nevyplyvala z žádné databáze. Žalobce se svým cestováním po státech EU pouze vyhýbá případné deportaci zpět do vlasti. Obava žalobce z deportace do své vlasti je sice oprávněná, jelikož jeho řízení bylo v SRN ukončeno, ale nepředstavuje oprávnění, aby legálně překračoval hranice dalších států. Dublinské nařízení má naopak zamezit násobení žádostí o mezinárodní ochranu mezi členskými státy jedním žadatelem o mezinárodní ochranu. Kritéria jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. SRN již posoudila žádost žalobce o mezinárodní ochranu a je teď pouze na ní, zda žalobci umožní podání další žádosti o mezinárodní ochranu, anebo přistoupí k jeho vyhoštění do Gruzie.

22. V průběhu správního řízení, a to až dosud (i v průběhu soudního řízení), nebylo na úrovni EU, tedy jednotlivých výkonných orgánů EU či Evropského soudního dvora, popř. ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, popř. rozhodnutí Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967) nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to jinak učinil v minulosti v případě jiných zemí (Řecko). SRN je členem EU, státní moc SRN dodržuje předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a rovněž dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, a to nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ročně zde požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, což svědčí podle žalovaného, ale i správního soudu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.
23. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů, popsalo Ministerstvo vnitra ve Zprávě Německo Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018.
24. Pokud jde o žalobní námitku, která spočívala v tom, že v případě žalobce mělo být aplikováno kritérium vyplývající z čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení, pročež příslušným

státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR, pak podle názoru krajského soudu nelze oprávněnosti této námitky přisvědčit.

25. Dle čl. 14 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že jestliže státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu EU, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Dle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení se zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V takovém případě je k posouzení žádosti příslušný poslední jmenovaný členský stát.
26. Podle žalobce měl být čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení použit v souvislosti s uvolněním vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU. K tomu krajský soud uvádí, že nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU (které mění nařízení (ES) č. 539/2001) bylo přijato dne 7. 2. 2017 a vstoupilo v platnost dne 28. 3. 2017. Platilo pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Vztahovalo se na občany Albánie, Bosny a Hercegoviny, Černé hory, Gruzie, Makedonie, Srbska a Ukrajiny, přitom z nich nepotřebovali víza od uvedeného data pouze ti, kteří byli držiteli biometrických cestovních dokladů. Jelikož žalobce přicestoval do ČR po 90 dnech od vstupu na území států EU (Litva v srpnu 2017), nemůže se na něj bezvízový styk již vztahovat. Z tohoto důvodu tedy žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti. V této souvislosti je také třeba zdůraznit, že žalobce nejen, že nebyl majitelem biometrického cestovního dokladu, ale svůj cestovní doklad dokonce ztratil, což bylo ověřeno ze správního spisu. I z tohoto důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká, a to přesto, že je státním příslušníkem Gruzie, protože na jeho žádost o mezinárodní ochranu nelze vztáhnout ani žalobcem namítaný čl. 14 Dublinského nařízení. Rovněž z četnosti a časové posloupnosti žádostí žalobce o mezinárodní ochranu je zřejmé, že podával žádosti v jednotlivých členských státech a v případě aplikace čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení by neustále docházelo k meritornímu posuzování opakovaně podávaných žádostí jednotlivými členskými státy, a to podle klíče, kde podal žalobce žádost naposledy, protože bezvízový styk s Gruzii se týká všech členských států EU. Nebyla by tak dodržována zásada Dublinského systému, podle níž má o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat pouze jeden členský stát v EU. Vzhledem k nemožnosti aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení na uvedený případ, byla i tímto potvrzena správnost aplikace zbytkového kritéria uvedeného v čl. III. odst. 2 Dublinského nařízení v posuzované věci.
27. V nyní posuzované věci bylo také uváženo, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu je svobodný a bezdětný, a že nemá v ČR ani jinde v EU jiné příbuzenské závazky. Nebyl zde dán tedy žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Jednalo se o situaci předvídanou čl. 17 Dublinského nařízení, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto zařízením příslušný. Podstatou jsou právě humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žádné takové okolnosti však nebyly v případě žalobce zjištěny, a proto uvedený článek nebyl aplikován.

28. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 24. července 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.